

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 30, 2017

Nummer 30, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2533](#) 03-10-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2536](#) 03-10-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2542](#) 03-10-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2537](#) 03-10-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2495](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2502](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2501](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2494](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2484](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2492](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2490](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2493](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2475](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2497](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2489](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2496](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2500](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2476](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2479](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2469](#) 26-09-2017
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2491](#) 26-09-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2472](#) 26-09-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2470](#) 26-09-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2741](#) 11-07-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2743](#) 11-07-2017

RECHTSPRAAK

Is een bezwaarschrift tegen aanslag inkomstenbelasting bestemd om tot bewijs van enig feit te dienen?

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat het daarin vermelde bezwaarschrift bestemd was om tot bewijs van enig feit te dienen.

Blijkens de bewijsvoering heeft de verdachte namens [betrokkene 1] een bezwaarschrift ingediend waarin voor de motivering wordt verwezen naar het daarbij gevoegde aangiftebiljet waarvan de inhoud is opgenomen in bewijsmiddel 13. Daarin ligt als vaststelling van het hof besloten dat dit aangiftebiljet de gronden tot uitdrukking brengt waarop het bezwaar steunt en daarmee als onderdeel van het bezwaarschrift heeft te gelden. Het bezwaarschrift behelst daarbij in de kern het verzoek aan de inspecteur de aan [betrokkene 1] opgelegde aanslag inkomstenbelasting voor het jaar 2007 te heroverwegen, in die zin dat deze aanslag tot nihil wordt verminderd omdat [betrokkene 1] in 2007 geen looninkomsten heeft genoten.

Het hof heeft blijkens de bewezenverklaring geoordeeld dat dit bezwaarschrift aldus bestemd is om tot het bewijs van de omvang van die looninkomsten te dienen. Dat oordeel is echter onjuist omdat aan een tegen een belastingaanslag gericht bezwaarschrift als zodanig, voor zover dat bezwaarschrift ertoe strekt het bedrag van de aanslag tot een bepaald bedrag te verminderen, in het maatschappelijk verkeer niet een zodanige betekenis voor het bewijs van de inhoud ervan pleegt te worden toegekend dat daaraan een bewijsbestemming in de zin van artikel 225 Sr toekomt. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat een niet binnen de ingevolge artikel 9 AWR bepaalde termijn ingediend aangiftebiljet waarmee de inspecteur bij de aanslagoplegging geen rekening heeft kunnen houden, niet kan gelden als een bij de belastingwet voorziene aangifte in de zin van de belastingwetgeving (vgl. HR 28 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1333, NJ 2016/402).

Het middel is terecht voorgesteld. Nu het onderhavige bezwaarschrift niet kan worden aangemerkt als een 'geschrift dat bestemd was om tot bewijs van enig feit te dienen', dient de verdachte te worden vrijgesproken van het onder 2 ten laste gelegde. De Hoge Raad zal dit zelf

doen.

Op grond van hetgeen onder 3 is overwogen, kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven. Het eerste middel – dat zich onder meer richt tegen de verwerping van het hof van het verweer dat sprake is van een zogenoemd fiscaal pleitbaar standpunt – behoeft dus geen behandeling. Opmerking verdient dat het arrest van de Hoge Raad van 21 april 2017, ECLI:NL:HR:2017:638, BNB 2017/162 dat is gewezen na de indiening van de cassatieschriftuur in deze zaak, het volgende inhoudt omtrent een fiscaal pleitbaar standpunt dat betrekking heeft op een belastingaangifte als bedoeld in de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR):

‘3.4.4. Vooropgesteld wordt dat de fiscale aangifteplicht zich hierdoor kenmerkt dat de aangifteplichtige onder dreiging van een strafvervolgning wordt gedwongen binnen een door de inspecteur te stellen termijn duidelijk, stellig en zonder voorbehoud een verklaring af te leggen die de inspecteur in staat stelt de hoogte van de verschuldigde belasting vast te stellen. Die verplichting brengt noodzakelijkerwijs mee dat de betrokkene bij het doen van aangifte de – niet zelden complexe – belastingwetgeving moet uitleggen, ook in gevallen waarin onduidelijkheid bestaat over de vraag welke interpretatie juist is.

Indien een onjuiste belastingaangifte wordt gedaan, kan ter zake daarvan geen vergrijpboete als bedoeld in de artikelen 67d en 67e AWR worden opgelegd indien aan die aangifte een standpunt ten grondslag ligt dat gebaseerd kan worden op een pleitbare uitleg van het (fiscale) recht, in die zin dat de belastingplichtige ten tijde van het doen van die aangifte – naar objectieve maatstaven gemeten – redelijkerwijs kon en mocht menen dat deze uitleg en daarmee de door hem gedane aangifte juist was. In een dergelijk geval kan niet worden gezegd dat het aan opzet of grove schuld van de belastingplichtige te wijten is dat die aangifte onjuist is dan wel dat daardoor te weinig belasting is geheven, ook al wordt het aan die aangifte ten grondslag liggende standpunt later door de rechter onjuist bevonden. Omdat de pleitbaarheid van dat standpunt naar objectieve maatstaven moet worden beoordeeld, en mede gelet op hetgeen hiervoor in 3.4.4 is vooropgesteld, is in dit verband niet van belang of de belastingplichtige bij het doen van de aangifte de pleitbare maar later onjuist bevonden uitleg voor ogen heeft gestaan.

Hetzelfde heeft te gelden voor de vergrijpboete van artikel 67f AWR, indien aan een ontoereikende voldoening of afdracht van belasting op aangifte een standpunt ten grondslag ligt dat gebaseerd kan worden op een pleitbare uitleg van het (fiscale) recht.

Met betrekking tot een mogelijke strafvervolgning geldt het volgende. Indien een onjuiste of onvolledige belastingaangifte wordt gedaan, maar de betrokkene ten tijde van het doen van

die aangifte – naar objectieve maatstaven gemeten – redelijkerwijs kon en mocht menen dat deze aangifte juist en volledig was, bijvoorbeeld omdat deze gebaseerd was op een pleitbaar standpunt als hiervoor in 3.4.5 bedoeld, kan niet worden gezegd dat hij opzettelijk een onjuiste of onvolledige aangifte heeft gedaan die ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, een en ander in de zin van artikel 69, lid 2, AWR. Daartoe is immers vereist dat de betrokkene opzettelijk heeft gehandeld, dus minst genomen met voorwaardelijk opzet, hetgeen betekent dat hij bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij ten onrechte geen onderscheidenlijk een onjuiste of onvolledige aangifte heeft gedaan. Dat laatste doet zich niet voor indien, al dan niet achteraf bezien, de door de betrokkene aanvaarde kans dat de aangifte onjuist of onvolledig zou blijken te zijn, niet aanmerkelijk was.’

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en spreekt de verdachte vrij van het hem onder 2 ten laste gelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2542

Zaaknummer: 15/03929

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 225 Sr

RECHTSPRAAK

Medeplegen van gijzeling?

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het bewezenverklaarde ‘medeplegen van gijzeling’ oplevert.

De dader van het in artikel 282a Sr omschreven feit is slechts strafbaar indien hij handelt met het oogmerk een ander dan de gijzelaar te dwingen iets te doen of niet te doen. Wanneer de wederrechtelijke vrijheidsberoving strekt tot het dwingen van de gijzelaar zelf en niet van een derde om iets te doen of niet te doen, is geen sprake van gijzeling zoals bedoeld in artikel 282a Sr (vgl. HR 23 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1695, NJ 2015/313).

Nu in de onderhavige zaak de in de bewezenverklaring omschreven wederrechtelijke vrijheidsberoving van [slachtoffer] ertoe strekte [slachtoffer] en niet een derde te dwingen tot het wijzen van de weg naar de woning of verblijfplaats van [betrokkene 1], heeft het hof ten onrechte geoordeeld dat dit feit ‘medeplegen van gijzeling’ in de zin van artikel 282a Sr oplevert.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal met vernietiging van de bestreden uitspraak de kwalificatie verbeteren. Het bewezenverklaarde moet dan in plaats van ‘medeplegen van gijzeling’ als ‘medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden’ worden gekwalificeerd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de aan het bewezenverklaarde gegeven kwalificatie en wat betreft de strafoplegging, kwalificeert het bewezenverklaarde als ‘medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden’, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak wat betreft de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2536

Zaaknummer: 16/01128

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 282a Sr en 47 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat verdachte niet op rechtsgeldige wijze hoger beroep heeft ingesteld of doen instellen is niet begrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte het grievenformulier op 28 januari 2015 – dus binnen de appèltermijn – persoonlijk aan de centrale balie van de Rechtbank Limburg, zittingsplaats Roermond, heeft afgegeven. Mede gelet op de inhoud van het grievenformulier, die bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan als een uiting van verdachtes wens om tegen het in deze zaak gewezen vonnis hoger beroep in te stellen, is niet begrijpelijk het kennelijke oordeel van het hof dat de verdachte daarmee toen niet – hetzij op de voet van artikel 449 lid 1 Sv, hetzij op de voet van artikel 450 lid 1 aanhef en onder b Sv – op rechtsgeldige wijze hoger beroep heeft ingesteld of doen instellen.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2533

Zaaknummer: 16/04430

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: J.C. Oudijk

Wetsartikelen: 449 Sv en 450 Sv

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening afgewezen, nu eventuele mate van toerekenbaarheid niet voldoende is om van een ernstig vermoeden te spreken.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe – naar de kern bezien – aangevoerd dat, indien de rechtbank bekend zou zijn geweest met de inhoud van de bij de aanvraag gevoegde deskundigenrapporten, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot een ontslag van alle rechtsvervolging wegens ontoerekenbaarheid.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt gesteld dat sprake is van een gegeven als bedoeld in voormelde bepaling. Daartoe wordt aangevoerd dat het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot het oordeel dat het bewezenverklaarde feit niet aan de aanvraagster kan worden toegerekend en derhalve tot een ontslag van alle rechtsvervolging, indien de rechtbank bekend was geweest met de inhoud van de bij de aanvraag in kopie overgelegde psychiatrische rapporten van R.J.H. Winter van 2 februari 2016 en G.H.E. van Hoecke van 22 april 2017.

Een nieuw of een gewijzigd deskundigeninzicht kan onder omstandigheden worden aangemerkt als een ‘gegeven’ in de zin van artikel 457 Sv en kan daardoor grond zijn voor herziening van een onherroepelijk geworden uitspraak. De enkele omstandigheid dat een deskundige de voor het oordeel omtrent de toerekenbaarheid van belang zijnde feiten en omstandigheden anders weegt dan de rechter, is echter niet voldoende om het voor herziening

vereiste 'ernstige vermoeden' te wekken (vgl. HR 26 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:736, *NJ* 2016/305).

Blijkens haar onder 3.2 weergegeven overwegingen heeft de rechtbank de vraag onder ogen gezien of en in welke mate het bewezenverklaarde aan de aanvraagster kan worden toegerekend en heeft zij die vraag uitvoerig gemotiveerd beantwoord in die zin dat zij de aanvraagster volledig toerekeningsvatbaar heeft geacht en daarmee strafbaar voor het bewezenverklaarde feit. De bij de aanvraag overgelegde rapporten van Winter en Van Hoecke komen naar de kern genomen erop neer dat zij de voor het oordeel omtrent de (mate van de) toerekenbaarheid van de aanvraagster van belang zijnde feiten en omstandigheden anders wegens dan de rechtbank heeft gedaan. Zoals hiervoor is overwogen, is die enkele omstandigheid niet voldoende om het voor herziening vereiste 'ernstige vermoeden' te wekken. De bij de aanvraag overgelegde rapporten bieden derhalve noch op zichzelf beschouwd, noch in onderling verband bezien steun aan de stelling dat de rechtbank, indien zij met de genoemde rapporten bekend zou zijn geweest, tot het oordeel was gekomen dat het bewezenverklaarde feit niet aan de aanvraagster kan worden toegerekend en derhalve de aanvraagster had ontslagen van alle rechtsvervolgning.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2537

Zaaknummer: 17/03025

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en M.J. Borgers

Advocaten: J.W.H. Peters

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht in Antilliaanse zaak omtrent het oogmerk bij foltering als bedoeld in artikel 1.1 Landsverordening internationale misdrijven.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover de verdachte is vrijgesproken van het hem primair ten laste gelegde, en tot terugwijzing van de zaak naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de door het hof gegeven vrijspraak van de primair ten laste gelegde foltering.

Op de gronden die zijn vermeld in het arrest in de zaak 16/03609 A, ECLI:NL:HR:2017:2390 kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2469

Zaaknummer: 16/03620

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, Y. Buruma, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 1.1 Landsverordening internationale misdrijven

RECHTSPRAAK

Falende klacht in Antilliaanse zaak omtrent het oogmerk bij foltering als bedoeld in artikel 1.1 Landsverordening internationale misdrijven.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover de verdachte is vrijgesproken van het hem primair ten laste gelegde, en tot terugwijzing van de zaak naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de door het hof gegeven vrijspraak van de primair ten laste gelegde foltering.

Op de gronden die zijn vermeld in het arrest in de zaak 16/03609 A, ECLI:NL:HR:2017:2390 kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2470

Zaaknummer: 16/03619

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, Y. Buruma, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 1.1 Landsverordening internationale misdrijven

RECHTSPRAAK

Is voldaan aan artikel 359 lid 6 Sv door te overwegen dat gelet op de ondergeschikte rol van verdachte een lagere straf dan gevorderd passend en geboden is, terwijl de gevorderde gevangenisstraf elders in de strafmotivering is weergegeven?

Het middel behelst onder meer de klacht dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 Sv heeft verzuimd in het arrest in het bijzonder de redenen op te geven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

Deze overwegingen bevatten, in strijd met artikel 359 lid 6 Sv, geen opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van het opleggen van een vrijheidsbenemende straf. Dat verzuim leidt krachtens artikel 359 lid 8 Sv tot nietigheid.

De klacht is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2491

Zaaknummer: 16/03598

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: S.V. Hendriksen

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht in Antilliaanse zaak omtrent het oogmerk bij foltering als bedoeld in artikel 1.1 Landsverordening internationale misdrijven.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover de verdachte is vrijgesproken van het hem primair ten laste gelegde, en tot terugwijzing van de zaak naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van de primair ten laste gelegde foltering.

Op de gronden die zijn vermeld in het arrest in de zaak 16/03609 A, ECLI:NL:HR:2017:2390 kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2472

Zaaknummer: 16/03613

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, Y. Buruma, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 1.1 Landsverordening internationale misdrijven

RECHTSPRAAK

Falende klacht in Antilliaanse zaak omtrent het oogmerk bij foltering als bedoeld in artikel 1.1 Landsverordening internationale misdrijven.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover de verdachte is vrijgesproken van het hem primair ten laste gelegde, en tot terugwijzing van de zaak naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de door het hof gegeven vrijspraak van de primair ten laste gelegde foltering.

Op de gronden die zijn vermeld in het arrest in de zaak 16/03609 A, ECLI:NL:HR:2017:2390 kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-07-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2741

Zaaknummer: 16/03615

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, Y. Buruma, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 1.1 Landsverordening internationale misdrijven

RECHTSPRAAK

Falende klacht in Antilliaanse zaak omtrent het oogmerk bij foltering als bedoeld in artikel 1.1 Landsverordening internationale misdrijven.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover de verdachte is vrijgesproken van het hem primair ten laste gelegde, en tot terugwijzing van de zaak naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van de primair ten laste gelegde foltering.

Op de gronden die zijn vermeld in het arrest in de zaak 16/03609 A, ECLI:NL:HR:2017:2390 kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-07-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2743

Zaaknummer: 16/03617

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst, Y. Buruma, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 1.1 Landsverordening internationale misdrijven

RECHTSPRAAK

Is toereikend gemotiveerd vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk voordeel heeft verkregen uit de door hem en zijn broers verrichte ‘money-transfers’?

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen ‘uit’ het in de strafzaak bewezenverklaarde ‘medeplegen van gewoontewitwassen’ ontoereikend is gemotiveerd.

In de met deze ontnemingsprocedure verband houdende strafzaak is onder 1 bewezenverklaard dat de betrokkene zich tezamen en in vereniging met anderen schuldig heeft gemaakt aan (A) het voorhanden hebben van geld door dit geld via money-transfers te verzenden of te ontvangen en (B) van geld de herkomst heeft verborgen en verhuld wie de rechthebbende op dat geld was door dat geld via money-transfers te laten verzenden en/of te laten ontvangen, van welk geld de betrokkene en zijn medeveroordeelden wisten dat dit afkomstig was uit enig misdrijf. Dat feit is gekwalificeerd als ‘medeplegen van gewoontewitwassen’.

In de overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat dit witwassen tot het door de betrokkene wederrechtelijk verkrijgen van vermogen heeft geleid en dat voordeel geschat op € 50.055,31 en vervolgens afgerond op € 50.000. Het oordeel van het hof berust kennelijk op de opvatting dat de in de bewezenverklaring onder (A) genoemde geldbedragen tot een bedrag van € 49.530,31, nu zij voorwerp van het bewezenverklaarde feit ‘medeplegen van gewoontewitwassen’ waren, reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormen. Die opvatting is niet juist (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5217, NJ 2013/293). Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk dat de betrokkene daadwerkelijk wederrechtelijk voordeel heeft verkregen tot het bedrag van € 49.530,31 ‘uit’ het bewezenverklaarde medeplegen van gewoontewitwassen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2501

Zaaknummer: 16/05546

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 36e Sr en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht omtrent de wetenschap van ongeldig verklaard rijbewijs.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, nu uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet kan volgen dat de verdachte 'redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

Uit de bewijsvoering kan niet volgen dat de verdachte redelijkerwijs moest weten dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Anders dan het hof heeft geoordeeld, is de omstandigheid dat het besluit tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte per aangetekende brief en als gewone brief is verzonden naar het juiste adres van de verdachte en alleen de aangetekende brief retour is gekomen, daartoe niet voldoende. Voorts kan zulks niet zonder meer worden afgeleid uit de door het hof tot bewijs gebezigde verklaring van de verdachte. De bewezenverklaring is niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De klacht is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2494

Zaaknummer: 15/05367

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: G.A. Jansen en Th.O.M. Dieben

Wetsartikelen: 9 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de afwijzing door het hof van het horen van een getuige.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het op de terechtzitting van 21 juli 2015 door de raadsman van de verdachte gedane verzoek de tenaamstelling op 14 februari 2014 van de in de tenlastelegging genoemde personenauto te onderzoeken en de tenaamgestelde als getuige te horen.

Het hof heeft het in het middel bedoelde verzoek afgewezen op de grond dat het verzoek onvoldoende is onderbouwd. In aanmerking genomen hetgeen door de verdediging aan dat verzoek ten grondslag is gelegd, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2493

Zaaknummer: 15/05328

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: H.K. ter Brake

Wetsartikelen: 315 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk in het beroep ingevolge artikel 432 lid 1 onder a Sv.

Blijkens de stukken is het beroep in cassatie ingesteld op 26 augustus 2016, zodat de verdachte – nu de dagvaarding om ter terechtzitting van het hof van 26 februari 2016 te verschijnen aan hem in persoon is betekend – ingevolge artikel 432 lid 1 aanhef en onder a Sv in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2484

Zaaknummer: 16/04343

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: D.N.A. Brouns

Wetsartikelen: 432 Sv

RECHTSPRAAK

Hof heeft ten onrechte de overschrijding van de redelijke termijn niet meegenomen.

Het vijfde middel klaagt dat het hof heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de overschrijding van de redelijke termijn. Het zesde middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7.4, 7.5 en 8.2 zijn de middelen terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen. Een en ander moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zeven jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en vermindert deze in die zin dat deze zes jaren en zes maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2492

Zaaknummer: 15/04567

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M. Berndsén

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Is toereikend gemotiveerd vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk voordeel heeft verkregen uit de door hem en zijn broers verrichte ‘money-transfers’?

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen ‘uit’ het in de strafzaak bewezenverklaarde ‘medeplegen van gewoontewitwassen’ ontoereikend is gemotiveerd.

In de met deze ontnemingsprocedure verband houdende strafzaak is onder 1 bewezenverklaard dat de betrokkene zich tezamen en in vereniging met anderen schuldig heeft gemaakt aan (A) het voorhanden hebben van geld door dit geld via money-transfers te verzenden of te ontvangen en (B) van geld de herkomst heeft verborgen en verhuld wie de rechthebbende op dat geld was door dat geld via money-transfers te laten verzenden en/of te laten ontvangen, van welk geld de betrokkene en zijn medeveroordeelden wisten dat dit afkomstig was uit enig misdrijf. Dat feit is gekwalificeerd als ‘medeplegen van gewoontewitwassen’.

In de overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat dit witwassen tot het door de betrokkene wederrechtelijk verkrijgen van vermogen heeft geleid en dat voordeel geschat op € 62.064,50 en vervolgens afgerond op € 60.000. Het oordeel van het hof berust kennelijk op de opvatting dat de in de bewezenverklaring onder (A) genoemde geldbedragen tot een bedrag van € 61.464,50, nu zij voorwerp van het bewezenverklaarde feit ‘medeplegen van gewoontewitwassen’ waren, reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormen. Die opvatting is niet juist (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5217, NJ 2013/293). Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk dat de betrokkene daadwerkelijk tot het bedrag van € 61.464,50 wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het bewezenverklaarde medeplegen van gewoontewitwassen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2502

Zaaknummer: 16/05547

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 36e Sr en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Hof heeft ten onrechte geldopnames waarvoor verdachte is vrijgesproken in aanmerking genomen bij de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

Het middel bevat de klacht dat het hof ten onrechte geldopnames waarvoor verdachte is vrijgesproken en betalingen waarvoor verdachte niet is veroordeeld in aanmerking heeft genomen bij de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel als bedoeld in artikel 36f Sr.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 33 tot en met 38 moet worden aangenomen dat het hof kennelijk bij vergissing bij de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel mede bedragen in aanmerking heeft genomen die geen betrekking hebben op de bewezenverklaarde feiten. De Hoge Raad zal, met herstel van deze misslag, de bestreden uitspraak verbeteren als hierna te melden.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vier maanden, waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak voor zover daarin aan de verdachte de verplichting is opgelegd tot betaling aan de Staat, ten behoeve van de benadeelde partij, van een bedrag van € 7.527,90, bestaande uit € 7.277,90 materiële schade en € 250 immateriële schade, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 72 dagen hechtenis, legt aan de verdachte de verplichting op tot betaling aan de Staat, ten behoeve van de benadeelde partij, van een bedrag van € 6.530, bestaande uit € 6.280 materiële schade en € 250 immateriële schade, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 67 dagen hechtenis en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2479

Zaaknummer: 15/04867

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het door verdachte gepleegde geweld lichamelijk letsel in de vorm van bloeduitstortingen bij het slachtoffer veroorzaakt?

Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde, voor zover inhoudende dat de verdachte letsel heeft toegebracht aan [betrokkene 1], niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat het het door de verdachte op [betrokkene 1] uitgeoefende geweld is geweest waardoor bij [betrokkene 1] het bewezenverklaarde letsel is ontstaan, is de bewezenverklaring in zoverre onvoldoende met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2489

Zaaknummer: 15/02034

Rechters: J. de Hullu, A.J.A. van Dorst en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: B.P. de Boer en R. van Leusden

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Is toereikend gemotiveerd vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk voordeel heeft verkregen uit de door hem en zijn broers verrichte ‘money-transfers’?

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen ‘uit’ het in de strafzaak bewezenverklaarde ‘medeplegen van gewoontewitwassen’ ontoereikend is gemotiveerd.

In de met deze ontnemingsprocedure verband houdende strafzaak is onder 1 bewezenverklaard dat de betrokkene zich tezamen en in vereniging met anderen schuldig heeft gemaakt aan (A) het voorhanden hebben van geld door dit geld via money-transfers te verzenden of te ontvangen en (B) van geld de herkomst heeft verborgen en verhuld wie de rechthebbende op dat geld was door dat geld via money-transfers te laten verzenden en/of te laten ontvangen, van welk geld de betrokkene en zijn medeveroordeelden wisten dat dit afkomstig was uit enig misdrijf. Dat feit is gekwalificeerd als ‘medeplegen van gewoontewitwassen’.

In de overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat dit witwassen tot het door de betrokkene wederrechtelijk verkrijgen van vermogen heeft geleid en dat voordeel geschat op € 50.211,40 en vervolgens afgerond op € 50.000. Het oordeel van het hof berust kennelijk op de opvatting dat de in de bewezenverklaring onder (A) genoemde geldbedragen tot een bedrag van € 49.761,40, nu zij voorwerp van het bewezenverklaarde feit ‘medeplegen van gewoontewitwassen’ waren, reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormen. Die opvatting is niet juist (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5217, NJ 2013/293). Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk dat de betrokkene daadwerkelijk tot het bedrag van € 49.761,40 wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het bewezenverklaarde medeplegen van gewoontewitwassen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2500

Zaaknummer: 16/05545

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 36e Sr en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof terecht toepassing gegeven aan nieuwe regeling van artikel 36e (thans) lid 9 Sr?

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de bij onherroepelijk vonnis toegekende vorderingen van de benadeelde partijen niet in mindering heeft gebracht op de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel is geschat.

De in de strafzaak ten laste van de betrokkene bewezenverklaarde oplichting, meermalen gepleegd, is begaan in de periode van 19 januari 2012 tot en met 28 november 2012. De wet van 26 juni 2013 bevat geen overgangsbepaling. Artikel 36e (thans) lid 9 Sr houdt een wijziging van wetgeving in ten aanzien van de toepasselijke regels van sanctierecht. In een dergelijk geval dient op grond van artikel 1 lid 2 Sr bij verandering van wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan, de voor de betrokkene meest gunstige bepaling te worden toegepast.

Als gevolg van de toevoeging van het vereiste dat de in rechte toegekende vorderingen van benadeelde derden alsmede de ten behoeve van het slachtoffer opgelegde betalingsverplichting zijn voldaan, werkt het nieuwe (thans) lid 9 niet ten gunste van de betrokkene. Het hof diende daarom artikel 36e lid 8 (oud) Sr toe te passen. Ingevolge artikel 36e lid 8 (oud) Sr dienen bij de bepaling van de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat de aan benadeelde partijen in rechte toegekende vorderingen in mindering te worden gebracht. Bij toepassing daarvan komen slechts in aanmerking de in rechte onherroepelijk toegekende vorderingen van benadeelde partijen, die strekken tot vergoeding van hun schade als gevolg van het feit waarop de ontnemingsvordering (mede) steunt, indien en voor zover tegenover die schade een daarmee corresponderend voordeel voor de betrokkene staat (vgl. HR 11 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5438, NJ 2000/590). Op grond van de stukken van het dossier kan in cassatie ervan worden uitgegaan dat de als gevolg van de bewezenverklaarde feiten geleden schade waarvan de benadeelde partijen vergoeding vorderen correspondeert met het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel ter zake waarvan hem de betalingsverplichting is opgelegd.

Gelet op het voorafgaande, had het hof op de voet van artikel 36e lid 8 (oud) Sr bij de

vaststelling van het bedrag van de betalingsverplichting het bedrag van de in rechte onherroepelijk toegekende vorderingen van de benadeelde partijen van in totaal € 2.777 in mindering moeten brengen op het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel is geschat.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de zaak afdoen door de door het hof vastgestelde betalingsverplichting te verminderen. Het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat moet worden verminderd tot (€ 31.206,80 minus € 2.777) € 28.429,80. Daarvan uitgaande, zal de aan de betrokkene opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat worden bepaald op € 28.429,80.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, bepaalt de betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel op € 28.429,80 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2496

Zaaknummer: 16/02930

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: K.K. Hansen Löve

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de schatting van het hof van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het middel klaagt over de schatting van het hof van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel.

Bij de bepaling van het wederrechtelijk verkregen voordeel dient, mede gelet op het reparatoire karakter van de maatregel als bedoeld in artikel 36e Sr, uitgegaan te worden van het voordeel dat de betrokkene in de concrete omstandigheden van het geval daadwerkelijk heeft behaald (vgl. HR 1 juli 1997, ECLI:NL:HR:1997:AB7714, *NJ* 1998/242 en HR 30 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR3721, *NJ* 2005/133).

Blijkens de overwegingen van het hof heeft de aan de ontneming ten grondslag liggende veroordeling van de betrokkene betrekking op het medeplegen van witwassen en het als ambtenaar aannemen van een gift, wetende dat deze hem gedaan wordt teneinde hem te bewegen om, in strijd met zijn plicht, in zijn bediening iets te doen. Voorts blijkt daaruit dat de betrokkene de derdengeldrekening van de notarismaatschap waarvan zijn bv en de bv van [betrokkene 2] deel uitmaakten, ter beschikking heeft gesteld aan zijn cliënt voor het daarop storten van grote geldbedragen, in ruil voor een vergoeding. Uit de gebezigde bewijsmiddelen blijkt dat de betrokkene ter verkrijging van die vergoeding telkens facturen op naam van de maatschap heeft doen uitgaan waarna de bedragen deels zijn gestort op de bankrekening van de maatschap en deels zijn verrekend met de rente over de gestorte bedragen die is bijgeboekt op voornoemde derdengeldrekening. Het hof is blijkens zijn overwegingen ervan uitgegaan dat [betrokkene 2] uit hoofde van het maatschapscontract op een deel van de aldus in het vermogen van de maatschap gevloede vergoeding aanspraak kon maken en dat [betrokkene 2] daarvan ook een deel heeft verkregen. Het oordeel van het hof dat onder deze omstandigheden desondanks met betrekking tot de gehele vergoeding sprake is van voordeel dat de betrokkene daadwerkelijk heeft behaald, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2476

Zaaknummer: 16/02606

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: D.W.H.M. Wolters

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht over schending van het recht op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM.

Het middel behelst de klacht dat het in artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces is geschonden doordat het hof in vergaande mate is afgeweken van de grondslag van de ontnemingsvordering door in zijn schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door de betrokkene uit het maken van foto's van hennepplanten verkregen inkomsten te betrekken.

Anders dan bij de berechting van de hoofdzaak, waarin op de grondslag van de tenlastelegging moet worden beraadslaagd en beslist, vormt volgens artikel 511e lid 1 aanhef en onder a Sv in ontnemingszaken de ontnemingsvordering niet de grondslag waarop de rechter heeft te beslissen, maar slechts de aanleiding voor zijn beslissing over de ontneming. Ingevolge datzelfde voorschrift gaat die beraadslaging in ontnemingszaken over de vraag of de in artikel 36e Sr bedoelde maatregel moet worden opgelegd en zo ja, op welk bedrag de omvang van het wederrechtelijk verkregen voordeel is te schatten (vgl. HR 25 september 2001, ECLI:NL:HR:2001:ZD2770, NJ 2002/148).

Geen rechtsregel verzet zich ertegen dat de rechter ter zake van de betalingsverplichting als bedoeld in artikel 36e Sr een hoger bedrag vaststelt dan door het Openbaar Ministerie is gevorderd (vgl. HR 20 oktober 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB3200, NJ 2002/124).

De in artikel 6 EVRM belichaamde beginselen van een eerlijk proces kunnen evenwel meebrengen dat het de ontnemingsrechter pas vrijstaat bepaalde feiten en omstandigheden te betrekken in zijn beraadslaging over de ontnemingsvordering als bedoeld in artikel 511e lid 1 aanhef en onder a Sv nadat hij de partijen in de gelegenheid heeft gesteld zich daarover uit te laten. Daarvan zal met name sprake zijn indien het gaat om feiten en omstandigheden die, gelet op alle omstandigheden van het geval, waaronder het verhandelde ter terechtzitting, het financieel rapport, de vordering en de inhoud van overige stukken van het geding, zodanig nieuw zijn dat partijen met het in aanmerking nemen daarvan geen rekening behoeften te houden en zulks een ontoelaatbare verrassingsbeslissing zou opleveren.

De door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de betrokkene ook uit de verkoop

van foto's van hennepplanten inkomsten heeft genoten, kan niet als een zodanig nieuwe omstandigheid worden aangemerkt reeds nu de verdachte zelf ter terechtzitting van het hof over deze inkomsten en de hoogte daarvan heeft verklaard.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2475

Zaaknummer: 16/03626

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.G. Peters

Wetsartikelen: 511e Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de afwijzing van het hof van het door de verdediging gedane voorwaardelijk verzoek tot het horen van verbalisant als getuige.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

De Hoge Raad begrijpt het middel aldus dat het klaagt over de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane voorwaardelijk verzoek tot het horen van verbalisant [verbalisant 1] als getuige.

Een tot de zittingsrechter gericht verzoek tot het oproepen en het horen van getuigen dient door de verdediging te worden gemotiveerd teneinde de rechter in staat te stellen de relevantie van dat verzoek in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te beoordelen. Deze motiveringsplicht draagt voorts eraan bij dat de rechter zo vroegtijdig mogelijk het recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM kan betrekken bij de beoordeling van het verzoek. De aan het verzoek te geven motivering dient ten aanzien van de door de verdediging opgegeven getuige een toelichting te omvatten waarom het horen van deze getuige van belang is voor enige in de strafzaak uit hoofde van artikel 348 en 350 Sv te nemen beslissing.

Of een verzoek tot het horen van getuigen naar behoren is onderbouwd alsook of het dient te worden toegewezen, zal de rechter in het licht van alle omstandigheden van het geval – en met inachtneming van het toepasselijke criterium – moeten beoordelen. De rechter dient, indien hij een verzoek afwijst, de feitelijke en/of juridische gronden waarop die afwijzing berust, in het proces-verbaal van de terechtzitting dan wel de uitspraak op te nemen. Die rechterlijke motiveringsplicht steunt mede op artikel 6 EVRM.

In cassatie gaat het bij de beoordeling van de afwijzing van een verzoek tot het horen van getuigen in de kern om de vraag of de beslissing begrijpelijk is in het licht van – als waren het communicerende vaten – enerzijds hetgeen aan het verzoek ten grondslag is gelegd en

anderzijds de gronden waarop het is afgewezen (vgl. HR 4 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1015).

Blijkens hetgeen door de verdediging ter terechtzitting naar voren is gebracht, behelst de motivering van het verzoek verbalisant [verbalisant 1] als getuige te horen in de kern niet meer dan dat onduidelijk is door wie en op welke wijze de verdachte is herkend als de bestuurder van het voertuig en dat derhalve voldoende reden bestaat om te twijfelen aan de herkenning. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof aan de afwijzing van het verzoek mede ten grondslag heeft gelegd diens vaststelling dat, gelet op de inhoud van het onder 2.2 weergegeven proces-verbaal, het voldoende helder is wie de verdachte heeft herkend en op welke wijze dat is geschied, is het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat de noodzaak tot het horen van [verbalisant 1] als getuige niet is gebleken, niet onbegrijpelijk en behoefde het, ook in het licht van hetgeen door de verdediging aan het verzoek ten grondslag was gelegd, geen nadere motivering.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2497

Zaaknummer: 15/05431

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: R. Schreudering

Wetsartikelen: 315 Sv

RECHTSPRAAK

***Slagende klacht over een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt
aangaande herkenning van verbalisanten.***

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2490

Zaaknummer: 16/02560

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Is voldaan aan artikel 359 lid 6 Sv door te overwegen dat het hof alles afwegende de volgende straffen passend en geboden acht?

Het middel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 Sv heeft verzuimd in het arrest in het bijzonder de redenen op te geven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

Deze overwegingen bevatten, in strijd met artikel 359 lid 6 Sv, geen opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van het opleggen van een vrijheidsbenemende straf. Dat verzuim leidt krachtens artikel 359 lid 8 Sv tot nietigheid (vgl. HR 27 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2202).

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2495

Zaaknummer: 16/01902

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 359 Sv